

SEVGİLİ DİNLEYİCİLERİME AÇIK MEKTUP

Aydınlık Gazetesi, 20.09.2011

Yıldırım Koç

Benim iki türlü dinleyicim var. Ulusal Kanal'da sınıf gözüyle programını düzenliyorum. Yön Radyosunda Perşembe sabahları 5-6 dakika gelişmeleri değerlendiriyorum. Konferanslar ve açık oturumlar oluyor. Ders veriyorum. Bunların hepsinde dinleyicilerim var.

Bir de diğer tür dinleyicilerim var.

1 Eylül 2011 günü elektronik postama (yildirimkoc@aydinlikgazete.com) hizmet sunucusundan İngilizce bir ileti geldi. Bu ileti Ağustos ayında da iki kez gelmişti. "Hesabınızda şüpheli faaliyetler" başlığı altında, bana gelen iletilerin 212.181.171.66 IP adresli bilgisayardan izlendiği bildiriliyor ve bunu önlemek için www.webmail.com/blacklist adresine gitmem isteniyordu.

Gitmedim.

Bazı kişiler telefonlarının ve elektronik iletilerinin izlendiğini duyunca şaşkınlığa uğruyorlar, isyan ediyorlar. Ben onlardan değilim.

Ben yetişkin ömrüm boyunca mevcut düzene, kapitalizme, emperyalizme karşı oldum; gücüm yettiğince bunlara karşı demokratik yollardan mücadele etmeye çalıştım. Onun için zaten çok eskiden beri dinleniyorum.

Dinlendiğimi ilk kez 1986 yılında somut olarak yaşadım. Alpaslan Işıkli hocamla telefonda konuşuyordum. Mekanik bir ses geldi. Ardından, "tamam komiserim, kayda alıyorum" diye bir ses duydum. O dönemde dinlemelerde kullanılan teknik ilkeldi; böyle hatalar yapılırdı.

O yıllarda bir olay anlatılırdı; ne kadar doğru bilmiyorum. Ünlü gazetecilerden biri dinlenirmiş; bu nedenle her telefonu açtığında, karşısındakiyle konuşmaya başlamadan önce, "beni dinletene, beni dinleyene, benim konuşmalarımı banta alana, bu konuşmaları yazıya dökene, bu yazılanları okuyana" diye başlayıp, uzunca sunturlu bir küfür edermiş. Bir gün odasının kapısında bir adam belirmiş; mahçup bir ifadeyle, "beyefendi," demiş, "siz her telefonla konuşmanızda uzun uzun küfrediyorsunuz ya. N'olur banta alanı o listeden çıkarın. Banta ben alıyorum, ancak biliyorsunuz, emir kuluyuz, mecburen yapıyoruz; çok koyuyor o küfürler."

Ben küfretmiyorum. Hatta ara sıra hatırlarını soruyorum, bayramlarda bayramlarını kutluyorum. Örneğin, bir arkadaşıyla konuşurken onun bayramını kutluyorsam, "sevgili dinleyicilerim, sizin bayramınızı da kutlarım, sevdiklerinizle sağlıklı ve huzurlu bayramlar diliyorum" diyorum. Bazen telefon konuşmalarımda anlamayacaklarını ve onları sıkıntıya sokacağını düşündüğüm bir kavram veya sözcük kullanırsam, "sevgili dinleyicilerim, bununla şunu kastediyorum veya bunun anlamı şudur" diye yardımcı oluyorum.

Şöyle bir umudum var:

1960'lı yılların sonlarından itibaren, 40 yılı aşkın bir süredir bu baskı ve sömürü düzenine muhalifim. Bizden öncekiler gibi bizim kuşakta da günlük tutmak gibi bir alışkanlık yoktu; günlükten korkardık. 1969-1973 döneminde ODTÜ'de öğrenciydim. Tek bir resmim yoktur. Nikah törenimizde bile resim çektiler. "Yarın birgün, yanındaki kim? Onu nereden tanıyorsun? İlişkin ne?" diye sorulmasından, günlükteki bir ifadenin veya bir resmin örgütsel ilişkinin kanıtı gibi gösterilmesinden korkardık.

Herhalde istihbarat örgütlerindeki dosyamda benim günlüklere yazmadığım bilgiler ve çektilerim resimler yer alıyordu.

Ölmeden bu baskı düzeninin değiştiğini görürsem, en azından bana ait klasörlerin bir kopyasını istiyorum. Emperyalizm ve kapitalizm, ben öldükten sonra yok edilebilirse, vasiyetimdir, bu klasörlerin kopyası kızıma veya torunuma verilsin. Güzel bir anı olur.

Ben de bu arada o klasörlere yenilerini eklemek için uğraşayım.

Sevgili dinleyicilerim, beni dinlemeye devam edin, lütfen!

